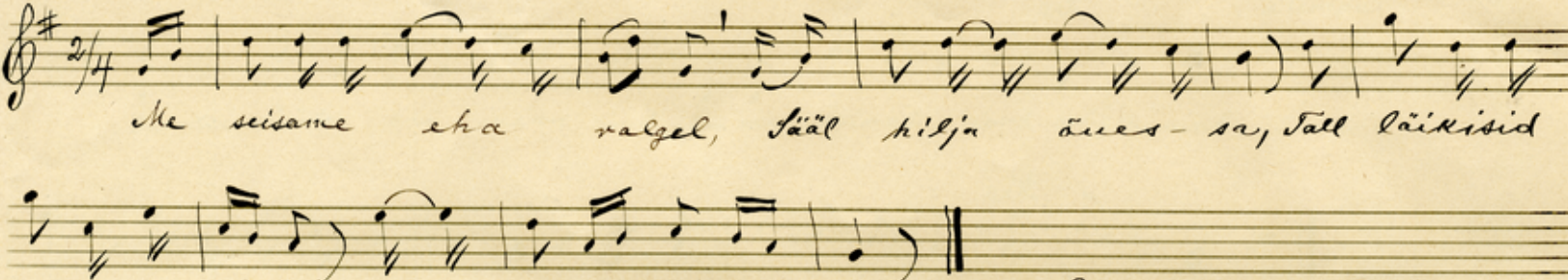
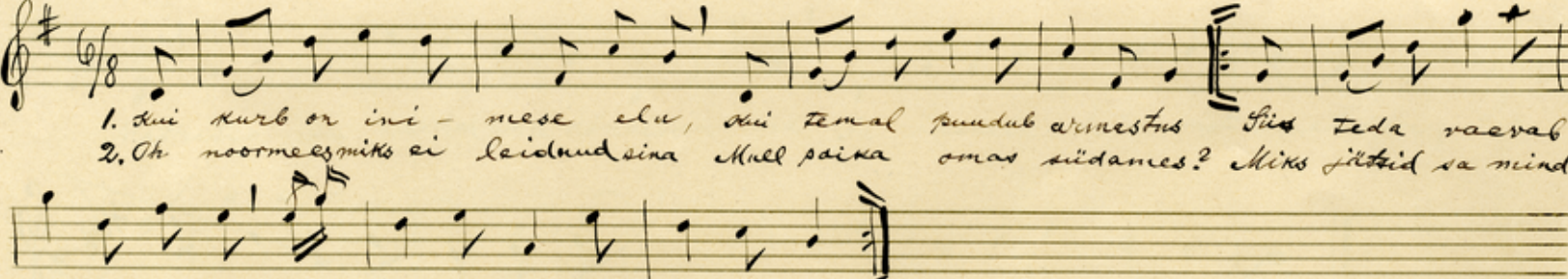
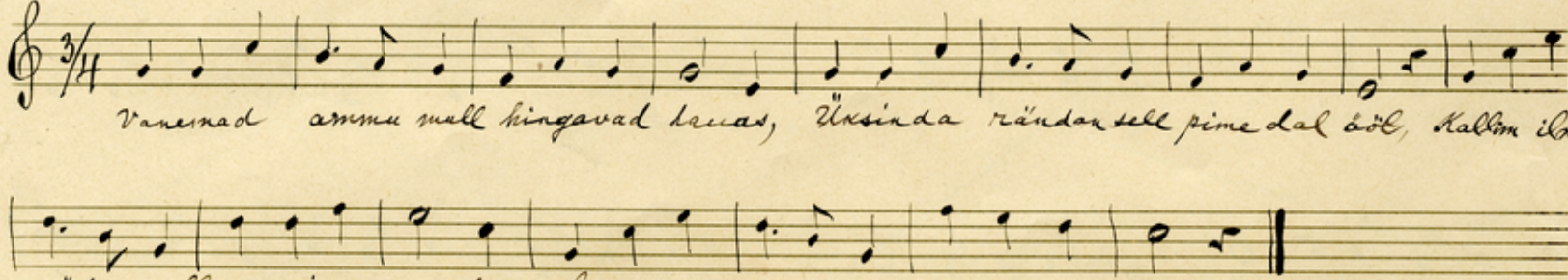

236. Me seisame ette palgel, Tääl hilja õues-sa, Tall läikisid
 pisarad palgel et pidime hakkuma. G. E. Luiga.

237. 1. Kui kurb on inimese elu, kui temal puudub armestus siis teda vaevab
 2. Oh noormeegmiks ei leidnud sina Muul paika omas südames? Miks jättid sa mind
 veer ja mure, Tema piinajaks jääb igatsus.
 ilmas üksi, Kui roos mis väljas Tuule Häes.

238. Vanemad ammu null hingavad heas, Üksinda rändan tell pimedal ööl, Kallim ilon
 süda null vangina paudas, Süda kas surmale sügisa need.